

בין רבבות אוהדי

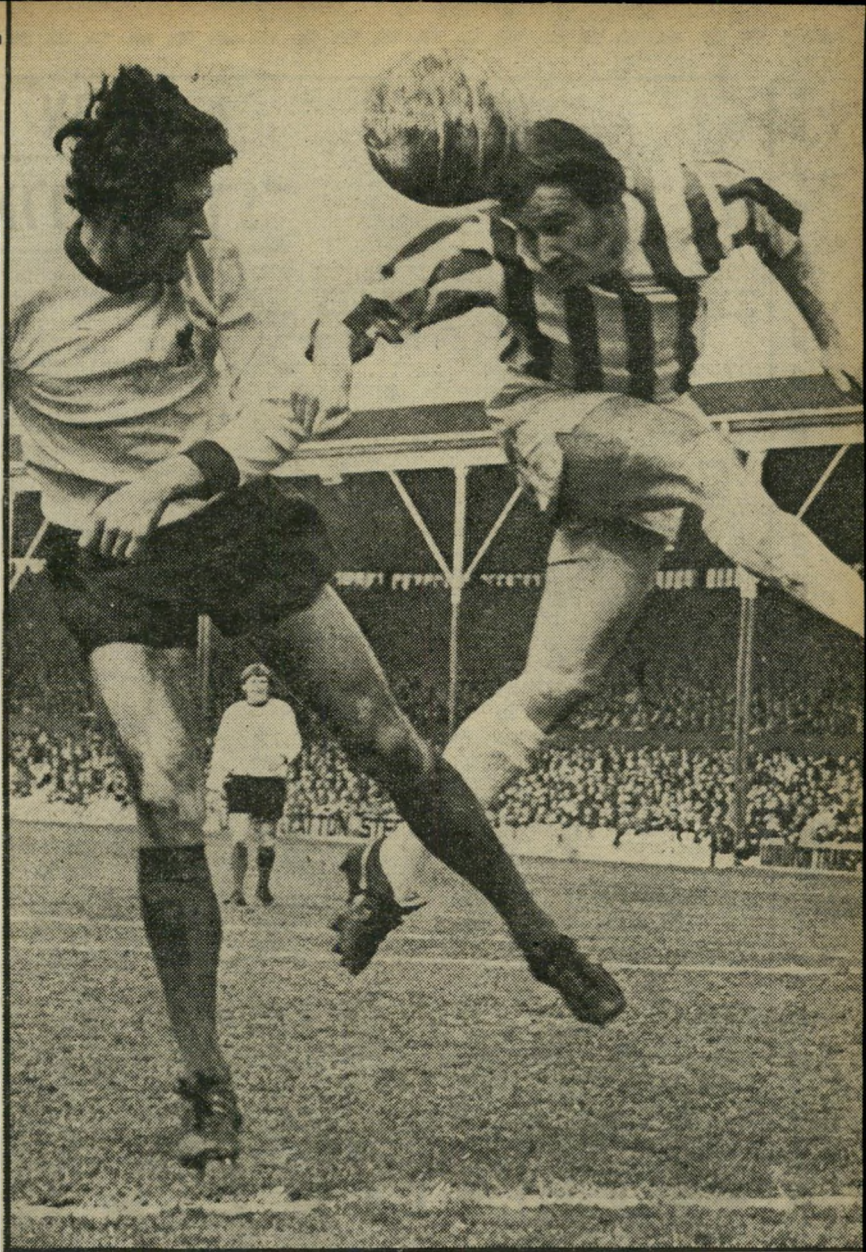
נאמנות כפולה: בנוסף

הם מעריצים ומזדהים עם קבוצת

"המשוגעים"

להיות היום סתם, "חובב כדורגל" זאת לא חוכמה. כל אחד יכול. יש מאות אלפים כאלה במדינה, הממלאים את טפסי הטוטו, הולכים כל שבת למיגרשים, מתווכחים כל השבוע על משחקי השבת שעברה ואלה של השבת הבאה, מרביצים לשופטים, זורקים בקבוקים על שחקנים המאכזבים אותם, ובולעים בלהיטות כל מילה כתובה על אלילתם.

מי שרוצה להישאר אוהד כדורגל ובכל זאת לא להיות כמו כולם, צריך היום להיות בעל נתינות כפולה: בצד הקבוצה הישראלית שבעדה הוא מוכן ללכת באש ובמים ולפעמים גם לכלא, הוא צריך להחזיק גם קבוצה טובה מצמרת הליגה האנגלית, לענוד את סימלה על דש בגדו, להכיר את כל כדורגלניה, לעקוב תוך כיסוס ציפורניים אחר תוצאות משחקיה ולהתווכח עם אוהדים אחרים על יתרו-נותיה על פני קבוצות ליגה אנגליות אחרות.

"כל יום ראשון היינו רבים. היא רוצה למגרש ואני להשאר במיטה. עד שיום אחד היא נידנדה לי כליכך שנשבר לי והלכתי. זה היה משחק של קבוצה גרמי-נית נגד צ'לסי. ישבתי ביציע ונדבקתי. זאת היתה הופעה. אלה היו שחקנים. מאז נהייתי שרוף על צ'לסי. רדפתי אחריהם לאנגליה לראות אותם משחקים. סידרתי את העסקים ככה שאני אראה כמה שיותר משחקים שלהם. עכשיו בארץ קצת התקררתי, כי כל מה שאני יכול לעשות בשביל השיגעון שלי זה לראות אותם בטלוויזיה כשיש. ולמלא כל שבוע את הטוטו השבועי של הליגה האנגלית בלבד. אביב."

יחיאל ארזי, עיתונאי — מאנצ'סטר יונייטד

"אנצ'סטר יונייטד אצלי, זו אהבה ישנה. היא נמשכת כבר 20 שנה. הייתי באנגליה במיסגרת עבודתי ככתב-ספורט והזדמנתי להתארח במועדון של הקבוצה. האווירה במועדון וחברתם של השחקנים קנתה אותי. אחריכך כש-ראיתי אותם משחקים זה רק עזר לי להשתכנע להפוך לאוהד שרוף שלהם."

"את האוהדים של הקבוצה הזאת ניתן לחלק לשני סוגים: אלה שהפכו לאוהדים אחרי אסון מינכן ב-1958 כשרוב שחקני הקבוצה ניספו בתאונת מטוס. ואלה שאהב-

דו את הקבוצה עוד לפני האסון. אני לא אומר שהאוהדים שבאו אחרי האסון הם נלהבים פחות. אבל ברור שהאדהתם התחילה כתוצאה מההלם שבאסון. לנו, ותיקי האוהדים, האסון הנורא רק הוסיף על הכבוד והעריכה שרחשנו להתאוששו-תה של קבוצה מצויינת זו. "כעיתונאי ספורט הנמצא הרבה בתנור עה, יש לי הזדמנויות רבות לבטא אהדה ממשית לקבוצה. ממש ממקור ראשון. אני מזדמן לאנגליה לעתים תכופות ועוד לא קרה שהייתי שם והחמצתי איזה משחק שלהם."

יוסף מרימוביץ', מאמן כדורגל — טוטנהאם

ובאמת הם האהובים והאהודים עלי ביותר בקבוצה.

"הקשר שלי עם טוטנהאם מתחיל עוד ב-1954, כשהייתי בבישום-אבי בקורס לי-מאמני כדורגל. אז גם פגשתי את ג'ימי גריבס, שחקן הקבוצה המהולל ומאז אנחנו ידידים קרובים. אני הייתי אחראי להבאת קבוצת טוטנהאם למישחק בארץ בשנת 1964."

"ה זאת אומרת למה דווקא טוטנ-האם? הם הקבוצה הטובה ביותר בעולם! נוסף לזה הם גם משחקים את סוג משחק הכדורגל האהוב עלי: צמוד לקרקע עם ססים קצרים. זה לא כליכך משחק אנגלי כמו שזה כדורגל קונטיננ-לי. וזה מה שיפה: בלי הנוקשות האנג-לית. משחקים יותר בשביל המשחק מא-שר בשביל הנצחון. על זה צריך להגיד תודה לשחקנים הסקוטיים של הנבחרת."

יעקב רייכמן, סטאז'ר לרפואה — פולהם

חד והפכתי לאוהד שרוף של פולהם. הי מישחק שלהם היה בדיוק מה שחיפשתי בכדורגל. אלגנטי חזק ומדויק. יש לי היום בבית אלבום אוטוגרפים של כל שחקני הקבוצה. כולל המאמן והרזרבים, כליכך הייתי שרוף עליהם אז."

"פה בארץ אני ממשיך לעקוב אחריהם בכל צורה אפשרית, בעיקר מחברים שי-חזורים מאנגליה ומספרים. אני רק מקווה שבעונה הבאה אצליח להתפנות ולנסוע ממש למישחקים. זאת תהיה חגיגה."

"ה התחנה התאהבתי בכדורגל האנגלי. זה היה כשירותתי בחיל-הים כאיש צוות בצוללת. כל פעם כשהיינו מגיעים לאנגליה, והיינו מגיעים הרבה, הייתי הולך לראות מישחקים. החבר'ה כבר ידעו. הם יוצאים לבלות, לחפש חתיכות, דיסקוטקים, לרקוד. ואני הולך לראות כדורגל. במשך חודשים קודם הייתי חוסך משכורות מהחודשית העלובה של סדיר-ניק, בשביל שבאנגליה לא יחסר לי כסף למישחקים. "עם הזמן נתפשתי לקבוצה אחת במיור"

רפי יונש, יבואן-יצואן — צ'לסי

"אם היו אומרים לי לפני שנתיים שאהיה אוהד כדורגל, הייתי צוחק בפרצוף למי שהיה אומר זאת. אני וכדור-גל? בחיים שלי לא הבנתי מה מוצאים כל המשוגעים האלה שרצים למיגרשים ובייחוד לא מה עושים המשוגעים שרצים בתוך המיגרשים. עד לפני שנתיים. הייתי אז בגרמניה. היתה לי חברה שיקסה, דלי-קטס מכל הבחינות חוץ מדפקט אחד — משוגעת לכדורגל. היה לה פעם חבר ששיחק בקבוצה גרמנית, ממנו היא תפשה את הקרינה ונשארה איתה גם אחריכך."